

יום א', ה' בסיון תשס"ה (12 ביוני)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע שמח ושבוע טוב!

היום, ה' בסיון, ערב חג השבועות. ארבעה שמות יש לחג זה: "חג הקציר" ככתוב, "וחג הקציר ביפורי מעשיך אשר תזרע בשדה..." [שמות כ"ג 16]; "חג השבועות" ככתוב, "וחג שבועות תעשה לך ביפורי קציר חטים..." [שמות ל"ד 22]; "יום הביכורים" ככתוב, "וביום הביכורים בהקריבכם מנחה חדשה..." [במדבר כ"ח 26]; "חג" ו"שם זה אינו במקרא, רק חז"ל קראוהו כך בכל מקום. ועוד שם יש לו, מתפילתינו: "זמן מתן תורתנו". זהו החג בו אנו מציינים את קבלת התורה, אם כי ה'חגיגה' עם יותר 'אקשן' הוא ב'שמחת תורה', כמה חודשים לאחר מכן.

המגיד מדובנא מסביר את הערך היקר של תורתנו במשל הבא:
כששלח בן-הדד, מלך ארם, מלאכים אל אחאב, מלך ישראל, אמר: "...כי שלחתי אליך לאמור כספך וזהבך ונשיך ובניך לי תתן. כי אם כעת מחר אשלח את עבדיי אליך וחיששו את ביתך ואת בתי עבדיך והיה כל מחמד עיניך ישימו בידם ולקחו." [מלכים א' כ' 5-6] ושואל המגיד, "מהו כל מחמד עיניך?" וחז"ל מסבירים שהוא דבר חמדה בתוך חמדה – זו התורה, שנאמר "הנחמדים מזהב ומפז רב". [תהלים י"ט 11] ונשאלת השאלה: איך חז"ל החליטו ש"מחמד עיניך" זו התורה? יש להבין כי כל מחמדי העולם הזה טובים לאדם, אך ורק לפני שמשגי אותם. אך ברגע שמשגי אותם, מיד מאבדים את כל חשיבותם, ואדם מאבד כל עניין בהם. וכן ככל שדבר מצוי בעולם – חשיבותו מועטה. הדברים הנדירים הם היקרים. והמשל...?

= למלך אחד היו שני גננים אמנים. האחד – נקרא לו: שושני, מומחה לעצים ולנטיעות. כל עץ פרי למינהו, פרחים מפצים ריח ניחוח, פירות נפלאים מארצות המזרח פרחו בגנו והקסימו כל רואה. והגן השני – נקרא לו: ירקוני, היה כפרי שידע לטפל יפה מאד בגן הירק, לסדר ערוגות לזרוע כל מיני ירקות נאים.

יום בהיר אחד, בתחילת הקיץ, באו שושני וירקוני יחדיו אל המלך, נזדמנו שניהם בארמון באותה שעה, והביאו כל אחד למלך מביכורי אדמתו. שושני הביא ביכורי ענבים נפלאים, אשכולות סגלגלים, פירות מנגו מתוקים, אננס ריחני, טנא פירות נאה למראה וטוב למאכל. גם ירקוני לא פיגר אחריו, והביא מביכורי אדמתו תותים אדמדמים ריחניים, וצנוניות חניניות, שזכו להערכה רבה מכיוון שהיו מביכורי העונה. המלך נהנה מאד משני הסלים, טעם מעט מהפירות, וגם מהירק הריחני, נתן מתנות לשושני ולירקוני ושילחם בשלום לביתם.

שושני, הגאה על מתנת המלך ועל ברכתו, יצא מהארמון שמח וטוב לב, והחליט להיכנס לבית מרזח, ליהנות מרוב כבודו וחשיבותו, לספר לכל האורחים כיצד נהנה המלך ושיבח את פירותיו המתוקים. אך גם ירקוני לא פיגר אחריו, מיהר גם הוא לבית מרזח, והתיישב מול שושני. "מה לך ולי" – נתרעם שושני – "הלא אני מומחה לנטיעות, ממש אמן נדיר במקצועי, ואילו אתה – עובד אדמה פשוט, חופר ערוגות ותו לא!" "אך מה תדבר", ענה ירקוני הנעלב. "הרי גם מתנתי התקבלה על ידי מלכנו בסבר פנים יפות. כמוך כמוני!"
"נחכה 3 חדשים", ענה לו שושני, "ואחר-כך ניפגש ותבין מה ביני ובינך."

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום ראשון בשבת

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה לחג שבועות שמח וליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום א', ה' בסיון תשס"ה (12 ביוני)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

חלפו עברו שלשה חדשים, הירקות בשוק מתרבים, העונה בעיצומה. קרא שושני אל ירקוני ואמר לו, "עכשיו ברצוני להביא עוד פעם מתנה למלך, והנני מציע לך: בוא נלך יחד, נביא לו מביפורינו." ענה לו ירקוני בעצב, "עכשיו שכל השוק מלא בירקות, אביא למלך סל עם צנון וכרוב? הרי זרוק יזרקני מן הארמון!"

"זה ההבדל ביננו, ידידי", ענה שושני בנצחון. "כי אני - פירותיי נאים ומשובחים כל העת. מה שאין כן ירקוטיך, שמצאו חן רק משום שהיו יקרי מציאות. ועתה, כשכל השוק מלא בהם - סר חינם." =

ומסביר המגיד מדובנא:

דבר שמרובה בעולם הזה - מתמעטת חשיבותו. לא כן תורתנו הקדושה - ככל שלומדים יותר, וככל שמתעמקים יותר, נהיית חמודה ללומדיה, שנאמר: **"הנחמדים מזהב ומפז רב"**. [תהלים י"ט 11] כשיש זהב רב - מתמעטת חשיבותו. לא כן בתורה: ככל שתימלא הארץ לומדים, תרבה חשיבותה. לכן אומר הפסוק: "מחמד עיניך" - מדובר על התורה. כי אם אדם זר נקלע לבית הגביר, ושם רואה מיני שטיחים יפים, תמונות יפות וכלי בדולח, לא תשבע עינו מראות. אך בני משפחת הגביר, הם הרי רואים את הדברים יום יום, ולכן רגילים לכך ואינם מתפעלים.

ולכן - אם כוונת בן-הדד היתה על חפצי העולם הזה - שמי שרואה אותם בפעם הראשונה, הם חביבים עליו יותר ממי שרואים אותם תמיד - אזי היה צריך לומר "מחמד עיניהם". אך בן-הדד אמר לאחאב, מלך ישראל, "מחמד עיניך" - כלומר: שחביב עליך, אף-על-פי שהוא ישן אצלך. זאת יכולה להיות רק תורתנו הקדושה, שהיא חמדה מתוך חמדה... [משלי המגיד מדובנא א' 320]

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון** בשבת

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה לחג שבועות שמח וליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של **כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם** בתוך שאר חולי ישראל, **ולשלומם של כל חיילי צה"ל**